

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 3. októbra 2013¹

Vec C-365/12 P

**Európska komisia
proti**

EnBW Energie Baden-Württemberg

„Odvolanie — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Prístup k dokumentom inštitúcií — Žiadosť o prístup k správne mu spisu týkajúcemu sa konania podľa článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP — Zamietnutie na základe článku 4 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1049/2001 — Prístup k informáciám poskytnutým v rámci programu zhovievavosti — Nariadenie (ES) č. 1/2003 — Koherentný výklad pravidiel prístupu k dokumentom inštitúcií“

1. Prejednávané odvolanie podala Európska komisia proti rozsudku Všeobecného súdu z 22. mája 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg/Komisia², ktorým bolo zrušené rozhodnutie Komisie zo 16. júna 2008³ o zamietnutí žiadosti o prístup k dokumentom založenej na nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie⁴. Žiadosť sa konkrétne týkala všetkých dokumentov vytvorených v konaní týkajúcom sa kartelovej dohody sankcionovanej Komisiou na základe článku 101 ZFEÚ.⁵

2. Položené otázky majú umožniť Súdnemu dvoru vyjadriť sa ku vzájomnému vzťahu medzi nariadením č. 1049/2001 a treťou zložkou práva hospodárskej súťaže, ktorou sú zosúladené postupy alebo kartelové dohody, keďže sa už vyjadril k štátnej pomoci (vec Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau)⁶ a ku konaniam týkajúcim sa koncentrácií (vec Komisia/Agrofert Holding)⁷. Meritórnou otázkou, ktorá vzniká v tomto konaní, v konečnom dôsledku je, či je judikatúra stanovená pre dve ďalšie zložky práva hospodárskej súťaže uplatniteľná aj na zosúladené postupy, osobitne pokiaľ ide o programy nazývané „programy zhovievavosti“.

I – Právny rámec

3. Podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 „orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana“ okrem iného „obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva... [a] účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení“.

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Vec EnBW/Komisia, T-344/08.

3 — Rozhodnutie SG.E.3/MV/psi D(2008) 4931.

4 — Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331.

5 — Rozhodnutie K(2006) 6762 v konečnom znení z 24. januára 2007 (vec COMP/F/38.899). Medzi dotknutými výrobcami boli ABB Ltd. (ďalej len „ABB“) a Siemens AG (ďalej len „Siemens“).

6 — Rozsudok z 29. júna 2010 (C-139/07 P, Zb. s. I-5885) (ďalej len „rozsudok TGI“).

7 — Rozsudok z 28. júna 2012 (C-477/10 P).

4. Podľa článku 4 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 1049/2001 „prístup k dokumentu, ktorý obsahuje stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porád v dotknutom orgáne, bude odmietnutý aj po prijatí rozhodnutia, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení“.

5. Nariadenie (ES) č. 1/2003⁸, ktoré vo svojich článkoch 17 až 22 vymedzuje vyšetrovacie právomoci Komisie v konaniach týkajúcich sa hospodárskej súťaže, v článku 27 ods. 2 stanovuje:

„Právo príslušných strán na obhajobu sa v konaniach plne rešpektuje. Majú právo na prístup k dokumentácii Komisie, s výhradou oprávnených záujmov podnikov pri ochrane ich obchodného tajomstva. Právo na prístup k dokumentácii sa nevzťahuje na dôverné informácie a interné dokumenty Komisie alebo orgánov hospodárskej súťaže členských štátov. Právo na prístup sa nevzťahuje najmä na korešpondenciu medzi Komisiou a orgánmi hospodárskej súťaže členských štátov alebo na vzájomnú korešpondenciu medzi týmito orgánmi, vrátane dokumentov zhotovených podľa článkov 11 a 14. Nič v tomto odseku nebráni Komisii v tom, aby zverejnila a využívala informácie potrebné na dokázanie porušovania“.

6. Článok 28 ods. 1 toho istého nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že bez dopadu na výmenu informácií medzi orgánmi hospodárskej súťaže členských štátov a spoluprácu Komisie so súdnymi orgánmi členských štátov „sa informácie získané podľa článkov 17 až 22 použijú len na účel, na ktorý boli získané“.

7. Odsek 2 toho istého článku 28 stanovuje, že „Komisia a orgány hospodárskej súťaže členských štátov, ich úradníci, zamestnanci a ostatné osoby pracujúce pod dohľadom týchto orgánov, ako aj úradníci, civilní zamestnanci iných orgánov členských štátov nezverejnia informácie získané alebo medzi nimi vymenené podľa tohto nariadenia, ktoré podliehajú služobnému tajomstvu. Táto povinnosť sa vzťahuje aj na všetkých predstaviteľov a odborníkov členských štátov, ktorí sa zúčastňujú zasadaní poradného výboru...“.

8. Právna úprava prístupu k spisu a zaobchádzania s dôvernými informáciami v konaniach týkajúcich sa hospodárskej súťaže je obsiahnutá v článkoch 15 a 16 nariadenia (ES) č. 773/2004⁹.

II – Okolnosti predchádzajúce sporu

9. EnBW Energie Baden-Württemberg (ďalej len „EnBW“) je podnik distribuujúci energiu, ktorý sa považuje za poškodený zosúladeným postupom výrobcov rozvádzačov izolovaných plynom sankcionovaným Komisiou na základe článku 101 ZFEÚ.

10. Dňa 9. novembra 2007 EnBW požiadala Komisiu s odkazom na nariadenie č. 1049/2001 o prístupe ku všetkým dokumentom týkajúcim sa sankčného konania.

11. Žiadosť bola s konečnou platnosťou zamietnutá rozhodnutím zo 16. júna 2008 (ďalej len „sporné rozhodnutie“). Komisia v tomto rozhodnutí zaradila požadované dokumenty do týchto piatich kategórií:

1. dokumenty predložené v rámci žiadosti o oslobodenie od pokuty alebo žiadosti o zhovievavosť,
2. žiadosti o informácie a odpovede účastníkov konania,

8 — Nariadenie Rady zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

9 — Nariadenie Komisie zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. EÚ L 123, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81).

3. dokumenty získané v priebehu inšpekcií v priestoroch dotknutých podnikov,
4. oznámenie o výhradách a odpovede účastníkov konania,
5. interné dokumenty:
 - a) dokumenty týkajúce sa skutkových okolností (poznámky k záverom vyvodeným zo získaných dôkazov, korešpondencia s inými orgánmi hospodárskej súťaže, konzultácie iných útvarov Komisie),
 - b) procesné písomnosti (povolenia na vykonanie inšpekcií, zápisnice z inšpekcií, výňatky z dokumentov získaných v priebehu inšpekcií, písomnosti týkajúce sa doručenia niektorých dokumentov a poznámky).

12. Komisia konštatovala, že na každú z týchto kategórií sa vzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 (porušenie ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly). Dokumenty v kategóriách 1 až 4 navyše patria do pôsobnosti článku 4 ods. 2 prvej zarážky (porušenie ochrany obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby), zatiaľ čo na dokumenty zaradené do kategórie 5 písm. a) sa vzťahovala výnimka stanovená v odseku 3 uvedeného článku 4 (narušenie rozhodovacieho procesu).

13. EnBW podala proti spornému rozhodnutiu žalobu o neplatnosť na Všeobecný súd (vec T-344/08). Žalobkyňa v konaní podporilo Švédsko kráľovstvo.

14. Všeobecný súd vyhovel žalobe spoločnosti EnBW rozsudkom z 22. mája 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

III – Rozsudok Všeobecného súdu

15. Všeobecný súd v prvom rade dospel k záveru, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že EnBW nepožiadala o prístup k dokumentom zaradeným do kategórie 5 písm. b) (body 32 až 37 napadnutého rozsudku).

16. Všeobecný súd ďalej preskúmal, či boli v danom prípade splnené podmienky, ktoré by umožňovali oslobodiť sa od povinnosti vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie obsahu požadovaných dokumentov (body 44 až 112). V tejto súvislosti Všeobecný súd dospel k záveru, že všeobecná domnienka zamietnutia prístupu k dokumentom, na ktorú sa odvolávala Komisia, platí len počas konania, do ktorého patria dotknuté dokumenty.¹⁰ Po skončení konania – ako to bolo v prejednávanom prípade – bolo preto potrebné vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie každého predmetného dokumentu (body 56 až 63).

17. Všeobecný súd sa následne zameral na otázku, či Komisia postupovala správne, keď preskúmala dokumenty tak, že ich rozdelila do kategórií (body 64 až 112). Podľa jeho názoru boli kategórie 1, 2 a 4 a kategória 5 písm. a) irelevantné na účely posúdenia žiadosti o prístup, keďže nebolo možné zistiť nijaký skutočný rozdiel medzi dokumentmi zaradenými do každej z týchto kategórií. Jedine kategória 3 (dokumenty získané v priebehu inšpekcií v priestoroch dotknutých podnikov) je podľa jeho názoru užitočná na účely posúdenia prípadného uplatnenia výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke (ochrana účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly), lebo ide o dokumenty získané proti vôli podniku. V dôsledku toho Všeobecný súd zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa ním zamietal prístup k dokumentom zaradeným do kategórií 1, 2 a 4 a kategórie 5 písm. a).

¹⁰ — V súlade s judikatúrou stanovenou v rozsudku TGI (už citovaný, body 55 až 58).

18. Napriek tomu Všeobecný súd kvôli úplnosti preskúmal zamietnutie prístupu k dokumentom zaradeným do kategórií 1, 2 a 4 a kategórie 5 písm. a) (body 113 až 176), pričom dospel k záveru, že ochrana účelu vyšetrovania nemôže odôvodniť zamietnutie prístupu k dokumentom zaradeným do kategórií 1 až 4 a kategórie 5 písm. a), lebo v danom prípade ide o konanie, ktoré už bolo skončené, a neexistujú dôvody, pre ktoré by sa malo s konaniami v oblasti hospodárskej súťaže zaobchádzať inak (body 113 až 130).

19. Všeobecný súd tiež konštatoval, že Komisia nepreukázala, že prístup k dokumentom by mohol poškodiť obchodné záujmy dotknutých podnikov (článok 4 ods. 2 prvá zarážka), pričom na tieto účely nebolo dostatočné osobitné preskúmanie vykonané v priebehu konania (body 131 až 150).

20. Všeobecný súd napokon konštatoval, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia tým, že na dokumenty zaradené do kategórie 5 písm. a) všeobecne a abstraktne uplatnila výnimku stanovenú v článku 4 ods. 3 druhom pododseku (stanoviská pre vnútornú potrebu) (body 151 až 170).

IV – Odvolanie

21. Dňa 31. júla 2012 Komisia podala odvolanie proti rozsudku Všeobecného súdu.

22. Komisia sa svojím odvolaním domáha, aby sa Súdny dvor vyjadril k piatim otázkam. Prvú otázku predstavujú všeobecné úvahy a zásady, ktoré sa majú zohľadniť pri výklade nariadenia č. 1049/2001, ktorý je v súlade s ustanoveniami týkajúcimi sa takých odvetví, akým je odvetvie hospodárskej súťaže, a nenarúša účinnosť týchto ustanovení. Druhá otázka sa zaoberá možnosťou zamietnuť prístup k dokumentom týkajúcim sa konania vo veci zosúladených postupov na základe všeobecnej domnienky, že uvedené dokumenty sa musia chrániť. Tretia a štvrtá otázka sa týkajú rozsahu ochrany cieľov vyšetrovania na jednej strane a obchodných záujmov na druhej strane. Predmetom piatej a poslednej otázky sú podmienky, za ktorých Komisia môže zamietnuť prístup k interným dokumentom aj po prijatí rozhodnutia.

23. Všetky tieto otázky sú založené na rovnakom počte odvolacích dôvodov, ktorými sú 1. nesprávne právne posúdenie vyplývajúce z nezohľadnenia potreby koherentného výkladu nariadenia č. 1049/2001 na zaručenie plného účinku ustanovení týkajúcich sa iných odvetví; 2. nesprávne právne posúdenie vyplývajúce z popretia existencie všeobecnej domnienky uplatniteľnej na všetky dokumenty týkajúce sa konania vo veci zosúladených postupov; 3. nesprávny výklad rozsahu ochrany cieľov vyšetrovania; 4. nesprávny výklad rozsahu ochrany obchodných záujmov a 5. nesprávny výklad podmienok, za ktorých môže Komisia zamietnuť prístup k dokumentu aj po skončení rozhodovacieho postupu.

24. Piaty odvolací dôvod zahŕňa tri subsidiárne časti: a) nesprávny výklad formulácie „dokumen[t], ktorý obsahuje stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porád“, uvedenej v článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001; b) nesprávne konštatovanie, že Komisia nepreukázala, že dokumenty patriace do kategórie 5 písm. a) obsahovali stanoviská pre vnútornú potrebu, a c) nesprávny výklad povinnosti odôvodnenia uvedenej v článku 4 ods. 3 druhom pododseku.

25. Komisia sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku a zamietnutia žaloby podanej vo veci T-344/08.

V – Konanie pred Súdnym dvorom

26. Písomné pripomienky predložila švédská vláda na podporu spoločnosti EnBW, ako aj spoločnosti ABB a Siemens na podporu Komisie.

27. Uznesením predsedu Súdneho dvora z 19. februára 2013 boli pre neexistenciu priameho záujmu zamietnuté návrhy na povolenie vstupu vedľajších účastníkov do konania, konkrétne HUK-Coburg Haftpflicht-Unterstützungs-kasse kraftfahrender Beamter Deutschlands, LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster, VHV Allgemeine Versicherung AG a Württembergische Gemeinde-Versicherung.

28. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 13. júna 2013, sa zúčastnili Komisia, EnBW, ABB a Siemens.

29. V súvislosti s prvým odvolacím dôvodom Komisia, ktorú podporujú ABB a Siemens, tvrdí, že Všeobecný súd nezohľadnil potrebu koherentného výkladu nariadenia č. 1049/2001 s nariadeniami č. 1/2003 a 773/2004. Podľa jej názoru Všeobecný súd priznal nariadeniu č. 1049/2001 prednosť, ktorá je nezlučiteľná s judikatúrou vyplývajúcou z rozsudkov Komisia/Éditions Odile Jacob¹¹ a Komisia/Agrofert Holding. Komisia zastáva názor, že politika Únie v oblasti hospodárskej súťaže si vyžaduje osobitné zaobchádzanie v oblasti prístupu k dokumentom. EnBW nesúhlasí s týmto prístupom a spochybňuje relevantnosť judikatúry, na ktorú sa odvoláva Komisia. Podľa názoru spoločnosti EnBW stanovisko Komisie odporuje článku 101 ZFEÚ, lebo ak dotknuté osoby nemajú prístup k dokumentácii potrebnej na podloženie svojho nároku na náhradu škody, nemôžu podať žalobu o náhradu škody proti podnikom podieľajúcim sa na zosúladenom postupe, čo je v rozpore s judikatúrou vyplývajúcou z rozsudku Pfleiderer¹².

30. Pokiaľ ide o druhý odvolací dôvod, Komisia, ktorú podporujú ABB a Siemens, tvrdí, že napriek názoru Všeobecného súdu existuje všeobecná domnienka v prospech dokumentov založených v spise týkajúcom sa konania vo veci zosúladeného postupu, pričom je nepodstatné, či sa konanie už skončilo, lebo záleží len na povahe chránených záujmov. Podľa názoru Komisie sa má domnienka, ktorá platí v oblasti štátnej pomoci a koncentrácií, vzťahovať aj na zosúladené postupy. EnBW tvrdí, že po skončení konania je jediným uplatniteľným nariadením nariadenie č. 1049/2001, pričom osobitné ustanovenia týkajúce sa zosúladených postupov sú nepodstatné. Švédsko sa domnieva, že ak inštitúcia vychádza zo všeobecných domnienok, musí overiť, či sú v prípade každého konkrétneho dokumentu splnené dôvody všeobecnej povahy uplatniteľné na určitý druh dokumentov.

31. Pokiaľ ide o tretí odvolací dôvod, Komisia, ktorú podporujú ABB a Siemens, tvrdí, že riešenie, ktoré použil Všeobecný súd, ohrozuje mechanizmus zhovievavosti a vo všeobecnosti účinné uplatňovanie práva hospodárskej súťaže, pričom navyše tvrdí, že konanie možno považovať za skončené až vtedy, keď už nemožno podať nijaký opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. EnBW v tejto súvislosti uvádza, že diskrečná právomoc Komisie nemôže byť vylúčená zo súdneho preskúmania a že v odvolaní sú uvedené len abstraktné a všeobecné výhrady týkajúce sa rizík pre spoluprácu podnikov v konaniach začatých Komisiou.

32. Pokiaľ ide o štvrtý odvolací dôvod, Komisia, ktorú podporujú ABB a Siemens, spochybňuje konštatovanie Všeobecného súdu o nepreukázaní uvádzanej ujmy (ochrana obchodných záujmov), pričom tvrdí, že ochrana obchodných záujmov veľmi úzko súvisí s ochranou cieľov inšpekcií, a preto musí byť zahrnutá v tom istom druhu všeobecnej domnienky. Komisia osobitne zdôrazňuje skutočnosť, že ide o informácie, ktoré podniky museli poskytnúť Komisii. EnBW zdôrazňuje, že ochranu obchodných záujmov nemožno zohľadniť rovnakým spôsobom v konaní týkajúcom sa koncentrácie ako v konaní podľa nariadenia č. 1/2003, lebo v tomto druhom konaní podnik, ktorý žiada o zhovievavosť, poskytuje informácie dobrovoľne, a to nie s cieľom chrániť svoje obchodné záujmy, ale vyhnúť sa pokute, zatiaľ čo v konaní týkajúcom sa koncentrácie podniky nemôžu odmietnuť poskytnúť požadované informácie.

11 — Rozsudok z 28. júna 2012 (C-404/10 P).

12 — Rozsudok zo 14. júna 2011 (C-360/09, Zb. s. I-5161).

33. V súvislosti s piatym odvolacím dôvodom Komisia, ktorú podporujú ABB a Siemens, tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, pretože nezohľadnil, že všeobecná domnienka sa vzťahuje na všetky interné dokumenty týkajúce sa konania, a dospel k záveru, že ich zverejnenie by nemalo vplyv na rozhodovací proces. EnBW v tejto súvislosti uvádza, že Komisia nevysvetlila, prečo všetky dokumenty obsahujú stanoviská, ani nepredložila počiatočný dôkaz o tom, že ich zverejnenie by narušilo proces prijímania rozhodnutia, ktoré bolo prijaté pred piatimi rokmi.

34. Komisia napokon navrhuje zamietnuť pôvodný návrh spoločnosti EnBW, lebo táto spoločnosť mala preukázať, že požadované dokumenty sú vylúčené zo všeobecnej domnienky zamietnutia, a ak by to nepreukázala, preukázať prevažujúci záujem na ich zverejnení. Naproti tomu EnBW tvrdí, že jej žaloba podaná na Všeobecný súd bola dôvodná, že treba zamietnuť odvolanie a zrušiť sporné rozhodnutie v celom rozsahu alebo subsidiárne v rozsahu, v akom bol týmto rozhodnutím zamietnutý aj čiastočný prístup k požadovaným informáciám.

VI – Posúdenie

35. Skôr než preskúmam každý z odvolacích dôvodov, hneď na úvod uvádzam, že – tak ako vo veci Agrofert – žiadateľ o informácie nebol účastníkom konania, v ktorom bola vypracovaná dokumentácia, ktorá sa ho týkala. EnBW je v tomto zmysle vo vzťahu k tomuto konaniu treťou osobou. Jej záujem o túto dokumentáciu zodpovedá jej zámeru využiť túto dokumentáciu na podanie žaloby o náhradu škody proti účastníkom uvedeného konania. V každom prípade, ako som uviedol vo svojich návrhoch vo veci Agrofert¹³, „tento prípad sa... týka skôr transparentnosti“ než – ako v tomto prípade – zosúladených postupov alebo kartelových dohôd. Ako som uviedol, „na vyriešenie tejto veci preto musím zohľadniť najmä nariadenie č. 1049/2001“¹⁴.

A – Prvý odvolací dôvod

36. Komisia uvádza ako prvý odvolací dôvod údajné nesprávne právne posúdenie vyplývajúce z nezohľadnenia potreby „koherentného výkladu“ nariadenia č. 1049/2001 na zaručenie úplnej účinnosti ustanovení týkajúcich sa iných odvetví právneho poriadku Únie. Hneď na úvod treba uviesť, že ďalšie štyri odvolacie dôvody označujú aspekty napadnutého rozsudku, v ktorých sa prejavilo uvedené nezohľadnenie, čo viedlo k nesprávnemu výkladu a uplatneniu nariadenia č. 1049/2001.

37. Tento prvý odvolací dôvod teda – tak ako vo veci Agrofert – opäť poukazuje na otázku, či je právo na prístup k dokumentom inštitúcií všeobecne upravené v nariadení č. 1049/2001, ktoré treba v určitých oblastiach doplniť určitými osobitnými normami obsiahnutými v iných právnych predpisoch Únie, alebo naopak, či uvedené nariadenie v každom prípade komplexne upravuje výkon tohto práva.

38. Z judikatúry Súdneho dvora jasne vyplýva – a v tom treba súhlasiť s Komisiou –, že nariadenie č. 1049/2001 nie je predpisom, ktorý existuje takpovediac vo vákuu, ale tak jeho výklad, ako aj jeho uplatňovanie musia byť v súlade s osobitnými pravidlami prístupu k dokumentom v určitých hmotnoprávných oblastiach. Inak povedané, nariadenie č. 1049/2001 nemôže komplexne upravovať pravidlá transparentnosti v práve Únie, ale – ako právny predpis, ktorý upravuje všeobecné pravidlá prístupu k dokumentom inštitúcií – musí sa vykladať a uplatňovať spôsobom, ktorý je v súlade s rôznymi predpismi upravujúcimi prístup k dokumentom týkajúcim sa konaní, ktoré majú vlastnú právnu úpravu.

39. V konečnom dôsledku je podľa môjho názoru potrebné vykladať nariadenia týkajúce sa danej oblasti jednotne.

¹³ — Návrhy prednesené 8. decembra 2011, bod 26.

¹⁴ — Tamže.

40. Súdny dvor navyše zdôraznil tento nevyhnutný vzťah medzi nariadením č. 1049/2001 ako všeobecným predpisom v oblasti transparentnosti inštitúcií a určitými nariadeniami Únie ako osobitnými predpismi týkajúcimi sa prístupu k osobitným konaniam v judikatúre, ktorá je už rozsiahla a ktorá bola nedávno zhrnutá v rozsudku Agrofert¹⁵.

41. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, sa však domnievam, že Všeobecný súd pri výklade nariadenia č. 1049/2001 – ako to vyplýva z napadnutého rozsudku – neprehliadol osobitné predpisy upravujúce prístup ku konaniu, v ktorom boli vytvorené dotknuté dokumenty.

42. V bode 55 napadnutého rozsudku je totiž uvedená judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa všeobecnej úvahy, že zverejnenie určitých dokumentov môže poškodiť všeobecný záujem, ktorý chce normotvorca práve chrániť stanovením osobitných pravidiel prístupu k týmto dokumentom. V tomto zmysle Všeobecný súd následne odkazuje na postupy sprístupňovania dokumentov v oblasti štátnej pomoci, koncentrácií a zosúladených postupov alebo kartelov, o ktoré ide v prejednávanej veci.

43. Je pravda, že Všeobecný súd dospel k záveru, že judikatúra týkajúca sa potreby vykladať nariadenie č. 1049/2001 z hľadiska pravidiel prístupu stanovených v konaniach týkajúcich sa štátnej pomoci sa vzťahuje len na prebiehajúce konania a „nemožno [ju] uplatniť na situáciu, v ktorej inštitúcia už prijala konečné rozhodnutie, ktorým sa uzatvára spis, o prístup ku ktorému sa žiada, ako je to v prejednávanej veci“.¹⁶

44. Na druhej strane Všeobecný súd ďalej uvádza, že „všeobecný predpoklad, na základe ktorého dokumenty obsiahnuté v spise konania v oblasti hospodárskej súťaže nesmú byť sprístupnené, [by mal] vyplývať z nariadenia Rady (ES) č. 1/2003..., ako aj z judikatúry týkajúcej sa práva nahliadnuť do dokumentov správneho spisu Komisie“¹⁷. Všeobecný súd v bodoch 59 a 60 poukázal na pravidlá prístupu uvedené v nariadení č. 1/2003 a napokon uviedol, že „hoci podniky dotknuté konaním v oblasti kartelov, ako aj autori sťažností, ktorým Komisia nevyhovela, majú právo nahliadnuť do určitých dokumentov správneho spisu Komisie, toto právo podlieha istým obmedzeniam, ktoré samotné si vyžadujú vlastné posúdenie v závislosti od jednotlivého prípadu. Preto, hoci by sa aj postupovalo na základe odôvodnenia uplatneného Súdny dvorom v rozsudku TGI..., podľa ktorého na účely výkladu výnimky uvedenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 treba zohľadniť obmedzenia prístupu k spisu existujúc[e] v rámci osobitných konaní, akými sú konania v oblasti štátnej pomoci a v oblasti hospodárskej súťaže, takéto zohľadnenie neumožňuje predpokladať, že všetky dokumenty obsiahnuté v spisoch Komisie v tejto oblasti by automaticky spadali pod jednu z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, lebo inak by hrozilo narušenie schopnosti Komisie postihovať kartely“¹⁸.

45. V konečnom dôsledku sa v napadnutom rozsudku uvádza, že „Komisia sa... nemohla bez uskutočnenia konkrétnej analýzy každého dokumentu domnievať, že všetky požadované dokumenty zjavne spadali pod výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001“¹⁹.

46. Z vyššie uvedeného jasne vyplýva, že Všeobecný súd „neprehliadol“ – ako to tvrdí Komisia – potrebu koherentného výkladu nariadenia č. 1049/2001 a ustanovení týkajúcich sa iných odvetví právneho poriadku Únie. Naopak, v napadnutom rozsudku bol podaný výklad nariadenia č. 1049/2001 so zreteľom na možné dôsledky vyplývajúce z noriem, ktoré upravujú prístup k dokumentom vytvoreným alebo používaným v konaniach týkajúcich sa kartelov.

15 — Rozsudok Komisia/Agrofert Holding (už citovaný, bod 50).

16 — Napadnutý rozsudok, bod 57.

17 — Tamže, bod 58.

18 — Tamže, bod 61.

19 — Tamže, bod 62.

47. Inou otázkou je, či toto úsilie o koherentný výklad viedlo k úspechu. K tomu sa vyjadrím pri skúmaní zvyšných odvolacích dôvodov zameraných na údajné viacnásobné nesprávne právne posúdenie vyplývajúce z nesprávneho výkladu nariadenia č. 1049/2001. Podľa môjho názoru je však zrejmé, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že podal výklad tohto nariadenia bez prihliadnutia na jeho miesto v súbore noriem, ktoré upravujú prístup k určitým konaniam.

48. V konečnom dôsledku sa domnievam, že prvý odvolací dôvod treba zamietnuť.

B – Druhý odvolací dôvod

49. Druhý odvolací dôvod je založený na údajnom nesprávnom právnom posúdení Všeobecného súdu, ktorý poprel existenciu všeobecnej domnienky uplatniteľnej na všetky dokumenty týkajúce sa konania vo veci zosúladených postupov, že zverejnenie týchto dokumentov môže poškodiť všeobecný záujem chránený v uvedenom konaní.

50. Na úvod poznamenávam, že podľa môjho názoru judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej sú *všeobecné domnienky* prípustné v prípade tých dokumentov, pre ktoré – z dôvodu konania, ktorého sú súčasťou – existujú osobitné pravidlá týkajúce sa prístupu, určite možno uplatniť na prípad dokumentov vytvorených alebo používaných v konaní týkajúcom sa kartelových dohôd.

51. Ako je známe, podľa tejto judikatúry existencia uvedených osobitných pravidiel umožňuje predpokladať, že zverejnenie takých dokumentov by v zásade mohlo poškodiť cieľ, ktorému slúži uvedené konanie. Po prvé Súdny dvor v rozsudku TGI²⁰ konštatoval, že všeobecná domnienka tohto druhu môže vyplývať z právnej úpravy konania o preskúmaní štátnej pomoci.²¹ Po druhé Súdny dvor následne v rozsudku Agrofert konštatoval, že „takéto všeobecné domnienky sú uplatniteľné aj v oblasti konania o kontrole koncentrácií medzi podnikmi, keďže právna úprava, ktorá toto konanie reguluje, rovnako stanovuje prísne pravidlá na zaobchádzanie s informáciami získanými alebo vytvorenými v takomto konaní“²².

52. Na základe vyššie uvedeného sa domnievam, že táto všeobecná domnienka sa má uplatňovať aj v prípade konaní týkajúcich sa kartelov, ktorých právna úprava tiež stanovuje veľmi špecifické pravidlá týkajúce sa prístupu a zaobchádzania s dokumentáciou v týchto konaniach. Článok 27 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 priznáva dotknutým osobám obmedzené právo na prístup k spisu Komisie len na účely uplatnenia práva na obhajobu, zatiaľ čo článok 28 tohto nariadenia stanovuje, že informácie získané v konaní podliehajú služobnému tajomstvu.²³ V tom istom zmysle článok 8 nariadenia č. 773/2004 priznáva sťažovateľovi obmedzené právo na prístup.

53. Existencia týchto osobitných pravidiel prístupu umožňuje predpokladať – tak ako v prípade štátnej pomoci a konaní týkajúcich sa koncentrácií –, že zverejnenie dokumentov by mohlo narušiť cieľ, ktorému slúži konanie týkajúce sa kartelov. Ako som uviedol vo svojich návrhoch prednesených vo veci Agrofert²⁴, „nariadenie č. 139/2004 v prípade koncentrácií podnikov stanovuje správne konanie kontroly koncentrácií podnikov, ktorého účelom je dosiahnuť základný cieľ Európskej únie, a to zabezpečiť hospodársku súťaž na vnútornom trhu“²⁵, čo je cieľ, ktorý sleduje aj nariadenie č. 659/1999 v prípade štátnej pomoci.

20 — Už citovaný, body 55 až 61.

21 — Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).

22 — Rozsudok Komisia/Agrofert Holding (už citovaný, bod 59).

23 — O konaní upravenom týmto nariadením pozri WILS, W. P. J.: EU Antitrust Enforcement Powers and Procedural Rights and Guarantees: The Interplay between EU Law, National Law, the Charter of Fundamental Rights of the EU and the European Convention on Human Rights. In: *Concurrences*. Máj 2011, a *World Competition*. Zv. 34, č. 2, jún 2011. Dostupné na <http://ssrn.com/author=456087>.

24 — Prednesené 8. decembra 2011.

25 — Návrhy prednesené v už citovanej veci Komisia/Agrofert Holding, bod 64.

54. Nariadenie č. 1/2003 nepochybne slúži tomu istému cieľu. Ako som už uviedol, „skutočnosť, že právnym základom... nariadení [č. 659/1999 a 139/2004] je kapitola I („Pravidlá hospodárskej súťaže“) hlavy VII („Spoločné pravidlá pre hospodársku súťaž, zdaňovanie a aproximáciu práva“) ZFEÚ, nasvedčuje tomu, že slúžia spoločnému účelu uvedenému v nariadení č. 1/2003, ktoré umožňuje dosiahnuť jeden z cieľov, na ktorých je postavená Európska únia. Nemôžeme však zabudnúť na to, že Európska únia je založená na hodnotách stanovených v článku 2 ZEÚ a zároveň je viazaná účelmi a cieľmi stanovenými v článku 3 ZEÚ, z ktorých najdôležitejším cieľom v prejednávanej veci je vytvorenie vnútorného trhu a „udržateľný rozvoj Európy založený... na sociálnom trhovom hospodárstve s vysokou konkurencieschopnosťou...“ (článok 3 ods. 3 ZEÚ). Na to, aby bolo možné dosiahnuť tieto ciele, sa v článku 3 ods. 1 písm. a) ZFEÚ poskytujú Európskej únii výlučné právomoci v oblasti „stanovenia pravidiel hospodárskej súťaže potrebných na fungovanie vnútorného trhu“ a najmä s cieľom umožniť účinné preskúmanie koncentrácií z hľadiska hospodárskej súťaže bol vytvorený právny nástroj, ktorým je nariadenie o fúziách“²⁶.

55. Konanie týkajúce sa kartelov sleduje tie isté ciele. Ako EnBW uviedla vo svojich pripomienkach, medzi konaniami týkajúcimi sa koncentrácií a konaniami v oblasti kartelových dohôd je nemálo rozdielov, najmä pokiaľ ide o preventívny charakter prvého druhu a represívnu povahu druhého druhu konaní. Hoci uznávam tento rozdiel – avšak poukazujem na to, že nie všetky kartelové dohody sú nevyhnutne protiprávne, ako to vyplýva z článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 –, je isté, že v oboch prípadoch – aj keď odlišnými spôsobmi – ide o zaručenie toho, aby nedochádzalo k skresleniu hospodárskej súťaže na trhu dohliadaním na zákonnosť postupov hospodárskych subjektov, ktorých účasť na konaniach stanovených s cieľom zabrániť protisúťažnému správaniu alebo ho zistiť musí byť spojená s určitými minimálnymi zárukami. Ich podriadenie uvedeným konaniam – okrem toho, že sa v rámci neho musí plne dodržiavať ich právo na obhajobu – sa konkrétne musí uskutočňovať za podmienok, ktoré nepoškodzujú ich obchodné záujmy. To platí tak v prípade výlučne preventívnych konaní bez sankčného prvku, ako aj v prípade sankcionovania protisúťažného správania, lebo v tomto druhom prípade nemožno k sankcii stanovenej zákonom pripočítať nijakú dodatočnú škodu.

56. Pokiaľ ide o okolnosti prejednávanej veci, ako som už uviedol v rámci skúmania prvého odvolacieho dôvodu, Všeobecný súd nepopiera, že je potrebný koherentný výklad nariadenia č. 1049/2001 a nariadenia č. 1/2003.

57. Všeobecný súd však konštatoval, že z tohto koherentného výkladu vyplýva, že všeobecná domnienka, na ktorú sa možno odvolávať v prípade dokumentov, ktoré sú súčasťou spisu v konaní týkajúcom sa štátnej pomoci, neplatí v prípade dokumentov týkajúcich sa konania vo veci kartelov.

58. Podľa Všeobecného súdu sa predmetná domnienka v konečnom dôsledku uplatní len vtedy, ak právna úprava konania, v ktorom bola použitá alebo vytvorená požadovaná dokumentácia, nepriznáva osobám zúčastneným na konaní právo na prístup k uvedenej dokumentácii.

59. Všeobecný súd totiž uznáva, že „tak nariadenie č. 659/1999 v oblasti štátnej pomoci, ako ani nariadenie č. 1/2003 neupravuje právo v prospech osôb, ktoré nie sú účastníkmi konania, na prístup k dokumentom správneho spisu Komisie v rámci konania v oblasti kartelov“²⁷. Vzhľadom na to, že článok 27 nariadenia č. 1/2003 „upravuje prístup k spisu pre podniky, ktoré boli predmetom konania, vo všeobecnejšom kontexte zaručenia práv na obhajobu“²⁸, však Všeobecný súd konštatuje, že túto možnosť prístupu – hoci je obmedzená – treba zohľadniť pri uplatňovaní nariadenia č. 1049/2001, takže nemožno pripustiť, že „všetky dokumenty obsiahnuté v spisoch Komisie v tejto oblasti by automaticky spadali pod jednu z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001“²⁹.

26 — Tamže, bod 65.

27 — Napadnutý rozsudok, bod 59.

28 — Tamže.

29 — Napadnutý rozsudok, bod 61.

60. V napadnutom rozsudku je tento záver založený na výklade rozsudku TGI, ktorý považujem za nesprávny. V bode 58 uvedeného rozsudku sa totiž uvádza, že vzhľadom na to, že podľa nariadenia č. 659/1999 „dotknuté osoby, s výnimkou členského štátu zodpovedného za poskytnutie pomoci, nemajú v rámci konania o preskúmaní štátnej pomoci právo nahliadať do dokumentov založených v administratívnom spise Komisie[,] *túto okolnosť treba zohľadniť na účely výkladu výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001*“³⁰. Je to odôvodnené tým, že „ak by... tieto dotknuté osoby boli oprávnené na základe nariadenia č. 1049/2001 získať prístup k dokumentom založeným v administratívnom spise Komisie, režim preskúmavania štátnej pomoci by bol spochybnený“³¹.

61. Ako bolo zdôraznené v napadnutom rozsudku, v prípade nariadenia č. 1/2003 majú osoby zúčastnené na konaní priznané právo na prístup na účely obhajoby. Odhliadnuc od toho je však prístup k dokumentácii týkajúcej sa konania všeobecne vylúčený pre tretie osoby, ktoré sa v tejto súvislosti nachádzajú v rovnakej situácii ako tí, ktorí chcú získať prístup k dokumentácii týkajúcej sa konania vo veci štátnej pomoci.

62. Podľa môjho názoru platnosť domnienky nemožno obmedziť na prípad nepodmienennej neexistencie práva na prístup v rámci konania, ktorého sa týka požadovaná dokumentácia, ale táto domnienka musí – s náležitou úpravou – platiť aj vtedy, keď je prístup priznaný obmedzene alebo s určitými podmienkami. Túto okolnosť totiž tiež „treba zohľadniť na účely výkladu výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001“³², lebo v konečnom dôsledku sa má zabrániť tomu, aby automatické uplatnenie nariadenia č. 1049/2001 mohlo spochybniť pravidlá prístupu k dokumentácii stanovenej v osobitnom konaní.

63. V konečnom dôsledku sa domnienka, o ktorú ide v prejednávanej veci, musí uplatniť na dokumenty, ktorých zverejnenie je v nariadení č. 1/2003 vylúčené alebo osobitne sťažené v porovnaní s pravidlami nariadenia č. 1049/2001. Inak povedané, táto domnienka musí platiť v celom rozsahu pre tých, ktorí podľa nariadenia č. 1/2003 a nariadenia č. 773/2004 v zásade nemajú nijaké právo na prístup k dokumentom týkajúcim sa konania v oblasti kartelov, ako je to v prejednávanej veci v prípade spoločnosti EnBW, a musí platiť aj pre tých, ktorí majú obmedzené alebo podmienené právo na prístup na účely zaručenia svojho práva na obhajobu.

64. Tento záver však pripúšťa jednu výnimku. Uvedená domnienka totiž „nevylučuje možnosť preukázať, že na daný dokument, ktorého zverejnenie sa požaduje, sa predmetná domnienka nevzťahuje alebo že existuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie uvedeného dokumentu podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 (rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný, bod 62)“³³. V dôsledku toho skutočnosť, že nariadenie č. 1/2003 nestanovuje prístup osôb, ktoré nie sú účastníkmi konania, znamená len to, že prípadné žiadosti uvedených osôb sa budú musieť posúdiť v súlade s nariadením č. 1049/2001 (ako so všeobecným predpisom v oblasti transparentnosti), vykladaným na základe všeobecnej domnienky, že zverejnenie dokumentov môže poškodiť účel konania upraveného nariadením č. 1/2003. Táto domnienka v žiadnom prípade absolútne nevylučuje prístup na základe nariadenia č. 1049/2001, ale len sťažuje podmienky prístupu, ktorý zaručuje uvedené nariadenie.

65. Na základe vyššie uvedeného sa domnievam, že Všeobecný súd vylúčil uplatniteľnosť domnienky v prípade, v ktorom vzhľadom na to, že ide o prístup, o ktorý žiada osoba, ktorá nebola účastníkom konania týkajúceho sa kartelov, treba vychádzať zo zásady, že zverejnenie požadovaného dokumentu môže poškodiť všeobecný záujem chránený osobitnými pravidlami prístupu k dokumentácii vytvorenej alebo používanej v uvedenom konaní.

30 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

31 — To isté.

32 — Rozsudok TGI (už citovaný, bod 58). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

33 — Rozsudok Komisia/Agrofert Holding (už citovaný, bod 68).

66. Preto treba podľa môjho názoru druhému odvolaciemu dôvodu vyhovieť.

C – Tretí odvolací dôvod

67. Tretí odvolací dôvod je založený na údajnom nesprávnom výklade rozsahu ochrany vyšetrovania. Komisia osobitne tvrdí, že napadnutý rozsudok ohrozuje mechanizmus zhovievavosti a vo všeobecnosti účinné uplatňovanie práva hospodárskej súťaže.

68. Súdny dvor mal nedávno v rámci prejudiciálneho konania v rozsudku zo 6. júna 2013, *Donau Chemie a i.*³⁴, príležitosť vyjadriť sa prístupu k dokumentom založeným vo vnútroštátnych spisoch týkajúcich sa žiadostí o zhovievavosť. Hoci sa táto judikatúra týka konania vo veci hospodárskej súťaže a nie nariadenia č. 1049/2001, domnievam sa, že ju možno bez problémov uplatniť na prejednávany prípad.

69. V kontexte vnútroštátnych programov zhovievavosti – na základe dôvodov, ktoré možno uplatniť na konania vo veciach hospodárskej súťaže v rámci Únie – Súdny dvor pripomenul, že uvedené programy „predstavujú užitočné nástroje v účinnom boji na odhaľovanie a ukončenie porušovania noriem hospodárskej súťaže a prispievajú tým k dosiahnutiu cieľa účinného uplatňovania článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ a že účinnosť týchto programov môže byť ovplyvnená poskytnutím dokumentov týkajúcich sa konania o zhovievavosti osobám, ktoré chcú podať žalobu o náhradu škody. Zdá sa totiž opodstatnené domnievať sa, že osoba podieľajúca sa na porušení práva hospodárskej súťaže bude v prípade možnosti takéhoto poskytnutia odradená od využitia možnosti ponúkanej takýmito programami zhovievavosti (rozsudok *Pfleiderer*, už citovaný, body 25 až 27)“³⁵.

70. V uvedenom rozsudku sa ďalej uvádza, že „treba však konštatovať, že hoci by tieto úvahy mohli odôvodniť to, aby sa mohlo odmietnuť sprístupnenie určitých dokumentov..., neznamenajú pritom, že takéto sprístupnenie by mohlo byť automaticky odmietané, keďže každá žiadosť o sprístupnenie dokumentov, o ktoré ide, musí byť predmetom posudzovania v každom jednotlivom prípade pri zohľadnení okolností veci (pozri v tomto zmysle rozsudok *Pfleiderer*, už citovaný, bod 31)“³⁶.

71. V rámci tohto posúdenia je potrebné „zhodnoti[t] záujem žiadateľa o získanie prístupu k týmto dokumentom v súvislosti s prípravou jeho žaloby o náhradu škody, pričom [sa] zohľadnia najmä prípadné iné možnosti, ktoré má k dispozícii“³⁷, ako aj „zohľadniť skutočné škodlivé dôsledky, ku ktorým môže viesť takýto prístup vzhľadom na verejné záujmy alebo legitímne záujmy iných osôb“³⁸.

72. Pokiaľ ide konkrétnejšie o „verejný záujem týkajúci sa účinnosti programov zhovievavosti“, Súdny dvor ďalej uvádza, že „treba uviesť, že vzhľadom na dôležitosť žalôb o náhradu škody podávaných na vnútroštátne súdy v súvislosti so zachovávaním účinnej hospodárskej súťaže v rámci Únie... samotné uvádzanie nebezpečenstva, že sprístupnenie dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu konania v oblasti hospodárskej súťaže a sú nevyhnutné na opodstatnenie týchto žalôb, ovplyvní účinnosť programu zhovievavosti, v rámci ktorého boli tieto dokumenty predložené príslušnému orgánu pre hospodársku súťaž, nestačí na odôvodnenie odmietnutia sprístupniť tieto dôkazy“³⁹.

34 — Vec C-536/11.

35 — Rozsudok *Donau Chemie a i.* (už citovaný, bod 42).

36 — Tamže, bod 43.

37 — Tamže, bod 44.

38 — Tamže, bod 45.

39 — Tamže, bod 46.

73. Súdny dvor sa naopak domnieva, že „okolnosť, že takéto odmietnutie môže zabrániť podávaniu uvedených žalôb, pričom okrem toho poskytne dotknutým podnikom, ktoré už mohli mať prospech z imunity, prinajmenšom čiastočnej, v oblasti peňažných sankcií, možnosť vyhnúť sa tiež povinnosti nahradiť škodu vyplývajúcu z porušenia článku 101 ZFEÚ a to na úkor poškodených, vyžaduje, aby toto odmietnutie vychádzalo z naliehavých dôvodov, ktoré sa týkajú ochrany uvádzaného záujmu a vzťahujú sa na každý dokument, ktorého sprístupnenie sa odmieta“⁴⁰, lebo „iba existencia nebezpečenstva, že sprístupnenie dokumentu konkrétne poškodí verejný záujem týkajúci sa účinnosti vnútroštátneho programu zhovievavosti, môže odôvodniť nesprístupnenie tohto dokumentu“⁴¹.

74. Z vyššie uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva potreba na jednej strane vyváženého posúdenia verejného záujmu, ktorý sa týka programov zhovievavosti ako nástroja na zabezpečenie účinnosti práva hospodárskej súťaže, a na druhej strane práva jednotlivcov podávať žaloby o náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia práva hospodárskej súťaže, čo slúži iným spôsobom – nepriamo – verejnému záujmu na účinnosti tohto práva.

75. Ako uviedla EnBW, v prejednávanej veci Komisia zamietla prístup k dokumentom poskytnutým v rámci žiadosti o oslobodenie od pokút alebo o zhovievavosť na základe abstraktných úvah týkajúcich sa ujmy, ktorá by mohla vzniknúť programom zhovievavosti v dôsledku toho, že dotknuté osoby a podniky by nemali istotu, že takéto dokumenty nebudú všeobecne dostupné. EnBW naopak zdôraznila, že bez takýchto dokumentov nebude môcť ani podať – s čo i len minimálnou možnosťou úspechu – žalobu o náhradu škody, ktorá jej, ako sa domnieva, vznikla v dôsledku kartelových dohôd sankcionovaných Komisiou.⁴²

76. Komisia sa v konečnom dôsledku neodvolala na dôvody založené na ujme, ktorá mohla vzniknúť konkrétnemu programu zhovievavosti (a v bode 46 rozsudku Donau Chemie a i., ktorý som citoval v bode 72 *in fine* týchto návrhov, sa výslovne hovorí o *konkrétnom* programe zhovievavosti), ale na všeobecný a abstraktný dôvod týkajúci sa kategórie „konania o zhovievavosti“. EnBW v tejto súvislosti uviedla dôvody, ktoré odôvodňujú jej potrebu určitých dokumentov na podanie *konkrétnej* žaloby o náhradu škody.

77. Za týchto okolností ide o prípad *zásadného* zamietnutia, ktoré vylučuje, aby konkrétna žiadosť o sprístupnenie – podaná ako jediná prípustná možnosť na odôvodnenie žaloby o náhradu škody – mohla byť „predmetom posudzovania v každom jednotlivom prípade pri zohľadnení okolností vecí“, ako to vyžaduje rozsudok Donau Chemie a i.⁴³ s odkazom na bod 31 rozsudku Pfeleiderer.

78. Na tomto mieste podľa môjho názoru treba uviesť zásadnú úvahu. Voči vyššie uvedenému by sa dalo namietajú, že účinnosť programov zhovievavosti možno zabezpečiť len vtedy, ak sa zaručí, že poskytnutú dokumentáciu bude môcť vo všeobecnosti používať len Komisia. To by bola, samozrejme, maximálna záruka. Treba však myslieť aj na iné záruky, ktoré nie sú až také rozsiahle, ale predsa sú atraktívne pre tých, ktorí sa rozhodnú využiť tieto programy. V konečnom dôsledku sú programy zhovievavosti založené na zvážení dosahu novej ujmy vyplývajúcej z porušenia práva hospodárskej súťaže. V tomto zmysle záruka, aby informácie poskytnuté Komisii bolo možné sprístupniť tretím osobám len vtedy, ak dostatočne preukážu, že ich potrebujú na podanie žaloby o náhradu škody, môže byť dostatočnou zárukou, najmä s prihliadnutím na to, že alternatívne riešenie by mohlo byť prísnejšou sankciou, než aká by vyplynula z úspešnosti žaloby o náhradu škody. Určite nemožno vylúčiť, že v prípade takejto záruky sa pre využitie programu zhovievavosti rozhodne menej subjektov. Cieľ maximálnej účinnosti tohto nástroja však nemôže odôvodniť automatické odňatie práva dotknutých osôb na náhradu škody a vo všeobecnosti zásah do ich práva na účinnú súdnu ochranu zaručeného článkom 47 Charty základných práv Európskej únie.

40 — Tamže, bod 47.

41 — Tamže, bod 48.

42 — Konkrétne v bode 20 svojho vyjadrenia k odvolaniu.

43 — Rozsudok Donau Chemie a i. (už citovaný, bod 43).

79. V konečnom dôsledku sa vzhľadom na vyššie uvedené domnievam, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že Komisia neodôvodnila zamietnutie prístupu k dokumentom poskytnutým v rámci žiadosti o oslobodenie od pokút alebo o zhovievavosť, a preto treba tretí odvolací dôvod zamietnuť.

D – Štvrtý odvolací dôvod

80. Štvrtý odvolací dôvod sa týka údajného nesprávneho výkladu rozsahu ochrany obchodných záujmov.

81. Všeobecný súd konštatoval, že Komisia dostatočne nepreukázala, že prístup k požadovaným dokumentom by mohol konkrétne a účinne ohroziť obchodné záujmy podnikov, ktoré boli účastníkmi kartelu. Podľa jeho názoru vzhľadom na to, že požadované dokumenty už mali určitý vek, Komisia bola povinná uskutočniť konkrétne a individuálne preskúmanie týchto dokumentov z hľadiska výnimky založenej na ochrane obchodných záujmov, pričom preskúmanie, ktoré už bolo uskutočnené počas konania, nebolo dostatočné.

82. Okrem toho Všeobecný súd vychádzal z myšlienky, že „záujmy podnikov, ktoré sa zúčastnili na karteli..., na nesprístupnení požadovaných dokumentov *nemožno kvalifikovať ako obchodné záujmy vo vlastnom zmysle slova*.”⁴⁴ Najmä vzhľadom na starý ráz väčšiny informácií obsiahnutých v dotknutom spise sa nezdá, že by záujem, ktorý by mohli mať spoločnosti na nesprístupnení požadovaných dokumentov, spočíval v snahe zachovať si svoje súťažné postavenie na trhu..., ale skôr v snahe zabrániť tomu, aby proti nim boli na vnútroštátnych súdoch podané žaloby o náhradu škody⁴⁵. Podľa Všeobecného súdu v každom prípade nejde o „záujem hodný ochrany, a to najmä vzhľadom na právo každej osoby uplatniť si nárok na náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená správaním spôsobilým obmedziť alebo narušiť hospodársku súťaž“⁴⁶.

83. S týmto názorom nesúhlasím.

84. Ako som uviedol vo svojich návrhoch prednesených vo veci Agrofert, „časové predĺženie ‚citlivého‘ charakteru dokumentu predstavuje základný prvok v režime výnimiek stanovených už v samotnom článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Dokumenty, ktoré boli vypracované na interné použitie v tomto konaní (odsek 3), sú tak chránené, až kým sa konanie neukončí, ale iba na tie dokumenty, ktoré obsahujú stanoviská, sa vzťahuje ochrana aj po ukončení konania. V tomto druhom prípade sa bude výnimka, rovnako ako všetky výnimky uvedené v článku 4, vzťahovať ‚na obdobie, v priebehu ktorého je ochrana odôvodnená na základe obsahu daného dokumentu‘ (odsek 7). Uvedené obdobie sa môže v súlade s článkom 4 ods. 7 predĺžiť najviac na obdobie 30 rokov. Toto maximálne obdobie možno predĺžiť, ‚ak je to nevyhnutné‘, pre tri kategórie dokumentov: v prípade dokumentov, na ktoré sa ‚vzťahujú výnimky týkajúce sa súkromia alebo obchodných záujmov, a v prípade citlivých dokumentov‘ (odsek 7)“⁴⁷.

85. Z toho vyplýva, že „obchodné záujmy si... vyžadujú väčšiu ochranu *ratione temporis* v rámci režimu prístupu stanoveného v nariadení č. 1049/2001. [Preto] ukončenie konania o koncentrácii nevyhnutne neznamená pre tento typ dokumentov zvrät, ktorý, pokiaľ ide o prístup, naopak predstavuje pre iné typy dokumentov najmä právne stanoviská na interné použitie“⁴⁸.

44 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

45 — Napadnutý rozsudok, bod 147.

46 — Tamže, bod 148.

47 — Návrhy prednesené v už citovanej veci Komisia/Agrofert Holding, bod 78.

48 — Tamže, bod 79.

86. Domnievam sa, že to platí aj v prípade konania týkajúceho sa kartelov. Skutočnosť, že predmetné informácie sa – tak ako v prejednávanom prípade – týkajú obchodných činností vykonávaných v rokoch 1988 až 2004, nevylučuje, že tieto informácie sú vzhľadom na svoju povahu „aktuálne“, pričom ich „aktuálnosť“ môže trvať dlhšie než v prípade výlučne administratívnej alebo internej dokumentácie týkajúcej sa konania.⁴⁹

87. Za týchto okolností nemožno pripustiť, že len z dôvodu uplynutia času sa obchodné záujmy dotknutých podnikov zmenili výlučne na záujem vyhnúť sa účinkom žaloby o náhradu škody.

88. Preto sa Všeobecný súd podľa môjho názoru dopustil nesprávneho posúdenia, keď ani len nezvážil – a to iba na základe veku dokumentov – možnosť existencie obchodného záujmu hodného ochrany. V dôsledku toho sa Všeobecný súd tiež dopustil nesprávneho posúdenia, keď nepripustil domnienku, že vzhľadom na to, že ide o dokumenty vytvorené alebo používané v konaní týkajúcom sa kartelov, ich zverejnenie by mohlo poškodiť záujem chránený uvedeným konaním.

89. Vyššie uvedené platí bez ohľadu na to, či boli dokumenty predložené dobrovoľne, na rozdiel od dokumentácie získanej Komisiou v konaniach týkajúcich sa koncentrácií. Tento rozdiel, na ktorý poukazuje EnBW v reakcii na odvolacie návrhy Komisie, považujem za nepodstatný.

90. Ako som uviedol v rámci odpovede na druhý odvolací dôvod, konanie týkajúce sa kartelových dohôd má s konaniami týkajúcimi sa štátnej pomoci a koncentrácií spoločný cieľ, ktorým je zaručiť hospodársku súťaž na trhu Únie. Každé z týchto konaní využíva na tento účel vlastné nástroje, medzi ktoré patria v prípade konaní týkajúcich sa kartelov programy zhovievavosti založené na dobrovoľnej spolupráci podnikov zúčastnených na konaní.

91. Ako bolo uvedené v rámci skúmania tretieho odvolacieho dôvodu, tieto programy sú podľa názoru Súdného dvora účinnými nástrojmi v boji proti porušovaniu pravidiel hospodárskej súťaže, a preto si zasluhujú ochranu celého systému.

92. Je pravda, že v prejednávanom prípade Komisia náležite nepoukázala na ujmu, ktorá by konkrétne mohla vzniknúť programu zhovievavosti uplatnenému v predmetnom konaní, čo je dôvod, pre ktorý som navrhol zamietnuť tretí odvolací dôvod. To však neznamená, že treba zamietnuť aj výhradu týkajúcu sa ujmy, ktorá by mohla vzniknúť obchodným záujmom tých, ktorí sa zúčastnili na programe zhovievavosti, lebo tento štvrtý odvolací dôvod sa netýka natoľko ochrany samotného uvedeného programu než priamej ochrany týchto záujmov, ktorých narušenie by mohlo poškodiť nástroj zhovievavosti len nepriamo.

93. Je isté, že nemožno vylúčiť, že zverejnenie informácií poskytnutých dotknutými podnikmi by mohlo objektívne poškodiť ich obchodné záujmy. Skutočnosť, že takéto informácie boli poskytnuté dobrovoľne a s úmyslom vylúčiť alebo zmierniť sankciu, podľa môjho názoru nemôže odôvodňovať nepriznanie ochrany dotknutým obchodným záujmom. V opačnom prípade by sa k sankcii, ktorú bude musieť znášať podnik, ktorý spolupracoval s Komisiou, v konečnom dôsledku pridala nová sankcia spočívajúca v poškodení jeho obchodných záujmov.

94. Preto sa domnievam, že štvrtému odvolaciemu dôvodu treba vyhovieť, a to ani nie z dôvodu neuplatnenia domnienky, že zverejnenie informácií týkajúcich sa obchodných záujmov by mohlo poškodiť záujem chránený v konaní týkajúcom sa kartelov, ale najmä z dôvodu popretia samotnej existencie predmetných obchodných záujmov.

49 — Pozri v tomto zmysle návrhy prednesené v už citovanej veci Komisia/Agrofert Holding, bod 77.

E – *Piaty odvolací dôvod*

95. Posledný odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku podal nesprávny výklad podmienok, za ktorých môže Komisia zamietnuť prístup k dokumentu aj po skončení rozhodovacieho postupu.

96. V tejto súvislosti treba poukázať na judikatúru stanovenú v rozsudku z 21. júla 2011, Švédsko/MyTravel a Komisia⁵⁰, týkajúcu sa vplyvu skutočnosti, či konanie, ktorého sa dokument týkal, bolo ukončené prijatím príslušného rozhodnutia, na výsledok žiadosti o prístup.

97. Ako som uviedol vo svojich návrhoch prednesených vo veci Agrofert⁵¹, z uvedenej judikatúry vyplýva, že „samotná skutočnosť, že toto konanie bolo ukončené, neznamená, že sa dokument musí zverejniť, aj keď odmietnutie prístupu v takom prípade by muselo byť osobitne odôvodnené“. Ďalej som uviedol, že „po ukončení konania už prístup k dokumentom, ktoré boli vypracované v priebehu tohto konania v záujme prijatia konečného a definitívneho rozhodnutia, nemôže ohroziť výsledok konania ani rozhodnutie, ktorým bolo toto konanie ukončené. Z tohto hľadiska je preto potrebné posúdiť právne stanoviská a interné dokumenty, ku ktorým Komisia odmietla prístup“⁵². Napokon, pokiaľ ide o „dokumenty týkajúce sa právneho poradenstva a dokumenty, ktoré vypracovala Komisia v priebehu rokovaní a konzultácií v tomto konaní (článok 4 ods. 2 druhá zarážka a článok 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001), riešenie, ktoré Súdny dvor prijal v už citovanej veci Švédsko/MyTravel a Komisia, sa môže v tomto prípade plne uplatňovať“⁵³.

98. Pokiaľ ide o okolnosti prejednávanej veci, Všeobecný súd vychádzal z predpokladu, že článok 4 ods. 3 druhý pododsek nariadenia č. 1049/2001 „umožňuje zamietnuť len časť dokumentov pre vnútornú potrebu, a to dokumentov obsahujúcich stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porad v dotknutej inštitúcii, aj po tom, čo bolo rozhodnutie prijaté, ak by zverejnenie týchto dokumentov mohlo vážne narušiť rozhodovací proces tejto inštitúcie“⁵⁴.

99. Vzhľadom na vyššie uvedené Všeobecný súd v napadnutom rozsudku zamietol tvrdenie, že Komisia preukázala, „že všetky dokumenty patriace do kategórie 5 písm. a) obsahovali stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porad, v zmysle článku 4 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 1049/2001“⁵⁵, čím zamietol tvrdenie Komisie, že „tento pojem zahŕňa po prvé všetky dokumenty, ktoré obsahovali alebo si vyžadovali posúdenie alebo rozhodnutie jej úradníkov alebo jej útvarov, po druhé všetky dokumenty slúžiace na prípravu jej rozhodnutia a po tretie všetky dokumenty slúžiace na zaručenie účasti ostatných útvarov na konaní“⁵⁶.

100. Všeobecný súd však dospel k záveru, že ak by aj „odôvodnenia v rámci konania pred Všeobecným súdom, aké uviedla Komisia,... mohli svedčiť v prospech prijateľnosti hypotézy, že mnohé dokumenty patriace do kategórie 5 písm. a) obsahujú takéto stanoviská, je nutné konštatovať, že tieto odôvodnenia... neboli Komisiou uvedené v napadnutom rozhodnutí, a preto ich nemožno považovať za dôvody, ktoré viedli k prijatiu uvedeného rozhodnutia. V dôsledku toho... treba dospieť k záveru, že Komisia nepreukázala, že všetky dokumenty patriace do kategórie 5 písm. a) majú povahu stanovísk v zmysle článku 4 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 1049/2001“⁵⁷.

50 — Vec C-506/08 P, Zb. s. I-6237.

51 — Návrhy prednesené v už citovanej veci Komisia/Agrofert Holding, bod 74, s odkazom na rozsudok Švédsko/MyTravel a Komisia (už citovaný, body 113 až 119).

52 — Návrhy prednesené v už citovanej veci Komisia/Agrofert Holding, bod 75.

53 — Tamže, bod 80.

54 — Napadnutý rozsudok, bod 153.

55 — Tamže, bod 156.

56 — Tamže.

57 — Napadnutý rozsudok, bod 160.

101. Komisia uznáva, že vysvetlenia poskytnuté v konaní pred Všeobecným súdom neboli výslovne uvedené v zrušenom rozhodnutí.⁵⁸ To však podľa jej názoru neznamená, že nepredstavovali rozhodujúci dôvod zamietnutia prístupu, ako to vyplýva zo znenia samotného rozhodnutia. Uznal to aj samotný Všeobecný súd, ktorý v bode 88 napadnutého rozsudku uvádza, že „implicitne z bodu 3.2.5 napadnutého rozhodnutia a explicitne z odpovede Komisie na písomné otázky Všeobecného súdu z 9. novembra 2011 vyplýva, že Komisia sa domnievala, že všetky dokumenty patriace do kategórie 5 písm. a) obsahujú stanoviská pre vnútornú potrebu v zmysle tohto ustanovenia“.

102. Súhlasím s názorom Komisie. Hoci je zrejmé, že vyvodíť z rozhodnutia, že Komisia sa domnieva, že všetky predmetné dokumenty obsahujú stanoviská pre vnútornú potrebu, je jedna vec a druhou, veľmi odlišnou vecou je, či Komisia túto úvahu odôvodnila v samotnom rozhodnutí, je isté, že táto otázka sa mala odôvodniť v konaní pred Všeobecným súdom. Postačovalo teda, aby boli v rozhodnutí uvedené dôvody, pre ktoré Komisia na základe článku 4 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 1049/2001 zamietla žiadosť o sprístupnenie všetkých dokumentov zahrnutých do kategórie 5 písm. a), k čomu aj došlo.

103. Preto Všeobecný súd vzhľadom na to, že – ako sám uviedol – uznal „priateľnos[ť] hypotézy, že mnohé dokumenty patriace do kategórie 5 písm. a) obsahujú... stanoviská“ pre vnútornú potrebu, mal túto okolnosť potvrdiť a v dôsledku toho určiť, na ktoré dokumenty sa môže konkrétne uplatniť výnimka, ktorej sa Komisia dovolávala.

104. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné – ako to Všeobecný súd skutočne urobil v bodoch 162 až 167 napadnutého rozsudku – overiť, či zverejnenie takýchto dokumentov mohlo narušiť rozhodovací proces. Záver, ku ktorému Všeobecný súd v tejto súvislosti dospel, podľa môjho názoru nie je správny.

105. Všeobecný súd totiž konštatoval, že dôvody uvádzané Komisiou na odôvodnenie ujmy, ktorú by mohlo spôsobiť zverejnenie dokumentov, sú všeobecné a abstraktné, pričom podľa jeho názoru Komisia nepreukázala, akým spôsobom by mohlo byť narušené vyšetrowanie kartelovej dohody, ak by rozhodnutie, ktorým sa konanie týkajúce sa kartelu skončilo, bolo zrušené a muselo by sa prijať nové rozhodnutie.⁵⁹ Všeobecný súd napokon Komisii vytkol, že sa snažila „priblížiť, respektíve asimilovať túto situáciu, ktorú... charakterizuje skutočnosť, že už prijala rozhodnutie, so situáciou, v ktorej ešte nedošlo k prijatiu rozhodnutia“⁶⁰.

106. Tento prístup však bol odmietnutý rozsudkom Súdneho dvora vo veci *Éditions Odile Jacob* vydaným o čosi viac než mesiac po vydaní napadnutého rozsudku. V uvedenom rozhodnutí Súdny dvor poukázal na rozdiel medzi žiadosťou o sprístupnenie dokumentov vypracovaných v rámci konania skončeného právoplatným rozhodnutím na jednej strane a žiadosťou týkajúcou sa dokumentov tvoriacich súčasť konaní, v ktorých bolo vydané rozhodnutie napadnuté žalobou, o ktorej sa zatiaľ nerozhodlo, na druhej strane.

107. Podľa Súdneho dvora „v takej situácii..., v ktorej môže dotknutá inštitúcia v závislosti od výsledku súdneho konania pristúpiť k opätovnému výkonu svojich činností, aby prípadne prijala nové rozhodnutie..., treba pripustiť existenciu všeobecnej domnienky, podľa ktorej povinnosť, ktorá bola stanovená uvedenej inštitúcii, a to zverejniť v priebehu tohto konania také interné správy, ktoré sú uvedené v... to[mto] rozsudku, by mohla vážne narušiť rozhodovací proces tejto inštitúcie“⁶¹.

58 — Bod 119 odvolania Komisie.

59 — Napadnutý rozsudok, body 165 až 167.

60 — Tamže, bod 167.

61 — Rozsudok Komisia/*Éditions Odile Jacob* (už citovaný, bod 130).

108. V prejednávanej veci Komisia poukázala na to, že v dôsledku čiastočného zrušenia iných rozhodnutí prijatých v tom istom konaní týkajúcom sa kartelov⁶² bola vyzvaná, aby opätovne stanovila výšku sankcie uloženej podnikom, ktorých sa týkali tieto rozhodnutia, takže ak by sa predčasne zverejnili interné dokumenty týkajúce sa konania (vrátane dokumentov týkajúcich sa výpočtu sankcií), došlo by k ohrozeniu rozhodovacieho procesu.

109. Za týchto okolností možnosť súdne preskúmať ktorékoľvek z rozhodnutí, ktorými sa konanie skončilo, znamená, že samotné konanie nemožno považovať za skončené, aj keď rozhodnutie, ktoré sa konkrétne týka podnikov, proti ktorým chce osoba žiadajúca o dokument podať žalobu o náhradu škody, už nadobudlo právoplatnosť.

110. V dôsledku toho mal Všeobecný súd konštatovať, že existujú opodstatnené dôvody domnievať sa, že zverejnenie dokumentov, ktoré obsahujú interné stanoviská, by mohlo narušiť proces prijímania nových rozhodnutí v tom istom konaní, ak by sa vyhovel žalobám podaným proti rozhodnutiam odlišným od rozhodnutí konkrétne sa týkajúcich podnikov, proti ktorým chcela EnBW podať žalobu.

111. Vzhľadom na vyššie uvedené sa domnievam, že poslednému odvolaciemu dôvodu treba vyhovieť.

VII – O vydaní konečného rozsudku Súdny dvorom

112. Podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora, „ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu“, pričom môže „vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje“.

113. Podľa môjho názoru ide o prípad, keď Súdny dvor môže vydať konečný rozsudok sám.

114. EnBW vo svojej žalobe podanej na Všeobecný súd uviedla štyri žalobné dôvody, ktoré boli založené po prvé na porušení článku 4 ods. 2 prvej a tretej zarážky a článku 4 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 1049/2001, po druhé na porušení článku 4 ods. 2 poslednej vety uvedeného nariadenia, po tretie na porušení článku 4 ods. 6 tohto nariadenia a po štvrté na zjavne nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o rozsah žiadosti o prístup.

115. Štvrtému žalobnému dôvodu treba vyhovieť z dôvodov uvedených v bodoch 32 až 37 napadnutého rozsudku, ktorý v tejto časti nebol napadnutý odvolaním na Súdnom dvore.

116. Zvyšné žalobné dôvody treba zamietnuť z dôvodov uvedených v bodoch 49 až 65 a 80 až 109 týchto návrhov.

VIII – O trovách

117. V súlade s článkom 184 ods. 1 a článkom 138 ods. 2 rokovacieho poriadku navrhujem, aby Súdny dvor vzhľadom na navrhované riešenie rozhodol, že každý z účastníkov konania a vedľajších účastníkov konania znáša vlastné trovy konania.

62 — Na základe rozsudkov Všeobecného súdu z 12. júla 2011, Toshiba/Komisia (T-113/07, Zb. s. II-3989), a Fuji Electric/Komisia (T-132/07, Zb. s. II-4091).

IX – Návrh

118. Vzhľadom na uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

čiastočne vyhovel odvolaniu a prijal druhý, štvrtý a piaty odvolací dôvod, ktoré sú založené na nesprávnom výklade článku 4 ods. 2 a 3 nariadenia (ES) č. 1049/2001 v súvislosti s podmienkami sprístupnenia dokumentov týkajúcich sa konania vo veci kartelov a s ochranou obchodných záujmov a rozhodovacieho procesu, a v dôsledku toho:

1. zrušil rozsudok Všeobecného súdu z 22. mája 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg AG/Komisia (T-344/08), ktorým sa zrušuje rozhodnutie Komisie SG.E.3/MV/psi D(2008) 4931 zo 16. júna 2008, ktorým sa zamietá prístup k spisu konania vo veci COMP/F/38.899 – Rozvádzače izolované plynom;
2. zrušil rozhodnutie Komisie SG.E.3/MV/psi D(2008) 4931 zo 16. júna 2008, ktorým sa zamietá prístup k spisu konania vo veci COMP/F/38.899 – Rozvádzače izolované plynom, v rozsahu, v akom toto rozhodnutie vychádza zo zjavne nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o rozsah žiadosti o prístup;
3. rozhodol, že účastníci konania a vedľajší účastníci konania znášajú vlastné trovy konania.